

WWW.UNILIB.RS

У
Н
Б
Л
И
О
Т
Е
К
АС
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. маја 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

ЗАКОНИК ЦРНОГОРСКИ.

Поноси се, Црна Гору!
— То си могла и до сада —
Јутрос нову славу стиже
Државица скромна, млада.

До сад јој је зор јунаштва
Са образа чиста сија':
Сад се здружи ум и перо
Па да буде још светлија.

Сваком Србу крила расту
Слушајући дивне вести:
Закон којем равна није
Самоник је српске свести.

Закон, којем равна нема, —
Где чим голе крши роде!
Где шта пружа истрајање!
Где шта ниче из слободе!

И тај закон неће бити
Само пуне лепе речи;
Ил да једном сувиш' даје,
А другога петом гњечи.

И тај закон неће бити
Само за то, да га има,
Већ да буде заштит правдин,
Подједнаки заштит свима,

И тај закон није створен
Тек да с' чува у архиви,

Већ да с' врати од куда је:
У дух српски, ту да живи.

Давно с' ови закон спрема
И ради се без починка,
Како га је замислио
Јунак рата и син Мирка.

Тај самоник српске свести,
Те цветове српског бића
Сабрала је вешта рука
Нашег умног Богишића.

У диван их венац сплела, —
А Никола, српски соко,
Он га Први хвата, грли
И диже га на високо.

У миру се ово стекло,
Не са мачем, пушком, топом;
Ал маленој Црној Гори
Славу диже пред Европом.

Славу диже и са чела
Растерује бриге љуте,
Славу диже, лечи ране,
Славу диже, крчи путе.

Законик је овај врело
Новог жића, снаге нове.
Тако, тако, Црна Гору,
Будућност те к себи зове!

Змајован.

Извештај насумце.

Свршила се Анђелићева слава. Одзвонило је оној вишој тежњи, која га је пре 40 година покренула да се одрече мира, имена и рода свога, и он је тај задатак тако извршио, како га је схватио. Пуцале су правгије и пајвани којима су гости на славу довлачени, бан и банда су урадили све што им је заповеђено. Придворни калуђери су учинили све што им је наложено, а гости су испили све што им је изложено. (Филоксера се није спомињала, — јер би се то могло хрђаво тумачити.) Свети Кирил и Метод, којих је прослава тога дана на реду била, морали су се дубоко у рај повући, да не би ко помислио е се она духовна беседа (са игранком) у њихов помен приређује. На магарећем брду трошиле су се ракете и ракија, — (ја нисам онде био, ал тако себи представљам) — ракете су се дизале горе па враћале доле, а ракија је клизила доле, па се враћала горе. Кад се отпојало „правило вјери и образ кротости“, онда је поп Јоја устао и растумачио, да се то не односи на св. Николу, него се, као оно манастирско вино односи све на рабош Анђелићев Ред је био највећи, јер се знало ко пије а ко плаћа. Анђелић се учтиво владао, ни једној депутацији није одмерио, а његов брат није ни на кога пуцао. (Вета је било тога дана у Карловцима више, него што иначе бива, неки су дошли од морања, а неки од немора(ла)ња, неки из љубопитства а неки из љубопитија.

Ја вам све ово причам насумце, јер сам тога дана побегао у један манастир, где је здраво депо

кад нема ни једног калуђера. Међу тим ја ћу се до идућега броја боље информирати, па ако сам вам што слагао, ја ћу вам и одлагати. Овај сам вам извештај само зато послао, да вас „Вражје Доба“ не прокуне што тако празнствованије игноруете.

Још сам нешто чуо, што је вредно забележити. У очи прославе Анђелићеве нашло се неколико задушних ђака, који су накупили пуна колица маховине, попели је на Стражилово и њоме посули Бранков гроб: Да не чује шта се збива, већ да мирно у гробу почива.

Оно истина о светковинарењу овом могло је доћи још бар који стотинак гостију више, као што су се и надали, па ипак се неби могло рећи да је то била народна светковина. Народ је тих дана остао код куће и молио се богу, — а што се молио, то бог зна и народ зна, а знам и ја који ово пишем, а знате и ви који ово читате, а зна баш и Анђелић, дакле та молитва није незнатна и дај боже да се скоро испуни.

Чуо сам и то да гимназисте и богослови с почетка ни пошто не хтедохе да носе бакље, ал им се попретило да ће сви бити затворени ако при јогунству остану, те тако они ђаци, који се не моглоше разболети, морадше упртити бакље, тумарати по мрачни сокаци и слушати како покаткад неки бербер викне: живио Анђелић! — Тиме су се ђаци спасли да не буду затворени и прогнани, али за то су школе биле три дана затворене, а ко зна, могу бити и прогнане.

А шта је сада са самојубиларем? Бучи ли му глава? то не знам. Осећа ли мамурлука и умора?

ШОДЛИСТАК.

Мајстор јојин дуд.

Волшебнo збитије, које се збило, збива се и збиваће се.

(Наставак.)

„Чујте, браћо моја, три сокола сива!
(Па нек дође амо и ваш братац Чива.)
Ја напијам ово — вино није вода —
у братинско здравље, а у славу рода!
Благо си га њему! Баш га срећа мази.
Задрктаће пред њим свиколики врази!
Док има оваких соколова својих,
нека мирно спава, нека се не боји!
Још док нам се „озго“ заслуге позлате,
би ће онда, роде, и за нас и за те.
А та моја жена — триста ли јој вера! —
ако ми и даље опет што закера,
до сада сам по њој оченаше пис'о,
ал' од сада Погле! Каква сретна мис'о,
Никад боље школе, врло добра казна:
да ме боље схвати и за госу сазна,
идем одмах по њу, пре нег' што зазори,
па нек дође амо, да ми госте двори.“
Устаде и пође, заљуља се, прући,
подиже се, оде, мраком посрћући
Дружина се зорна за њим гротом смије:

„Богме, то је мушко! Шалити се није!“
а понизни Чива смерно повлађива:

„Кремен, кремен, драги, свака реч му сева.
Штета што је мало оваквих мужева!“

IV.

„Тимо! Браца Тимо! Јеси ли још дома?
(Јест, ено га, богме! Да где ће сиромаш?
Увек ти се јадник сам у себе крије.
А и где је прист'о, кад за друштво није?
Као мрав се мучи, па никада среће!
Увек дан и комад — никад масно плеће,
или барем каква кобасица гојна,
тај утешни анђ'о мучеништва знојна.)
Де, брат Тимо, часком амо се потруди.
Та ово је чисто да човек полуди!
Ако још овако потраје и даље,
појешће се кућа све до задње траље.
Трбух — као трбух — невољу не пита,
а ленштина она бог зна где се скита,
довикнула с плота јојина снаш-Стана,
— из јутра к'о речи јучерашњег дана —
свом суседу Тими, кад је самац кув'о,
а Тима се диг'о, до ње се дошуљ'о.

„Дед помози, Тимо, тако т' оба ока!
Ту у кући имам нешто мало смока,
да зготовим деци залагајак који,
па, ето, ми тако још од јуче стоји;

то не знам. Жали ли што му је деп мало омршавио? то не знам. Хоће ли се својим скутоношама лепо (или ружно) захвалити? то не знам. Да му неће фаличан тамјан на груди пасти и у Крф отерати? то не знам, а не знате ни ви, не знају многи, — дакле то су незнатна питања, — о којима није вредно ни говорити.

Ал хоће ли народ скоро бирати себи патријарха, на што има права и пред богом и пред царем, то је већ много важније питање (ако га „Српски Дневник“ не омаловажи).

Фира. Може рећи ко што хоће, ал Ча Христић добро познаје своје људе и зна шта је за кога.

Спира. Е да?!

Фира. Па да. Перу Тодоровића наименовао је за неког господина у бранжи трговине.

Увидио је да је то сад Перина најјача страна, спорт и насија.

П у с л и ц е.

*. Други људи обично држе јубилеј педесетогодишњи. Анђелић слави четрдесету годину. За што је то? — Да ли за то што по државној пракси тек после 40 год. сазрева се за пуну пензију!

△. Не знамо како је по државној пракси и такси, али народ ако мора дати Герману пензију најрадије би му је дао пре 40 година.

♣. Бечке и Пештанске новине веле да краљ Милан добро изгледа. Наравно, њих се много и не тиче како Србија изгледа.

⊗. Те исте новине страхују за кр. Милана због неких пушака које народу нису раздате. Хеј, хеј, да је среће, српски краљ требао би да се осећа све сигурнији, што му је народ оружанији.

§. У Босни се осетило мало земљотреса. Чудо како се и то не пришива руској агитацији.

♠. Говори се да Београд постане слободно пристаниште. Али „Видело“ на то предлаже да се престоница пресели у Ниш. (Да ли је то због пристаништа? или због слободе?)

≡. Ми молимо бога да се либерали и радикали сложе. Ал ђаво и ту направи штампарску погрешку, па место: „сложе“ испада да се још „гложе“.

остане ли дуже, није ни за кера,
а на дрвљанику нигде ни ивера.
Пробала сам сама, ал' слаба сам жена;
па године, Тимо, снага сломијена;
па невоље, Тимо што се за врат јат'е;
па и деца, Тимо, к'о први се пате;
него — боже прости — што се пате — нека,
само кад би знала, шта их сутра чека?
Пробала сам — велим — па ни маћи с' места,
— ех та није зазор: четрдесет шеста!

Него ти си мушко, имаш руку јаку,
а пред кућом, видиш, тамо на сокаку,
дудескаћа стара залуд ми се шири,
већ покушај, брајко, са земљом ју смири,
и тако је летос поч'о да се суши, —
па ће бити даће за спокој му души.

Облизну се Тима и обрве диже,
а уста му чисто дошла носу ближе,
позачкиљи оком, раменима слеже,
протегли се мајко, па на пос'о преже,
и озбиљно, својски млатарати стаде,
па тек у час викну: „Бежи! ето паде?“

Ти још лено мислиш, он се само спрема,
ал' док дланом о длан — луда више нема,
осим нешто мало задртога пања, —
а двориште пуно облица и грања.
Сваш-Стана се смеши, па се жури брже,
Сумпорачу једну под ломачу врже;

задими се, плану, пуцкрати оде,
облачићи танки у небеса броде,
у тигању цврчи госпоцко јестиво,
а около деца подскакују живо —
док брат Тима знојан одшкучеца кући,
да се опет тамо у запећак пружи,
па да мирно сања о спасењу душе,
и да ли се дрва и у рају суше.

V.

Крезубасти месец, с избуљеним ликом,
заклопио очи и поник'о ником,
завук'о се негде у облаке црне,
па изгледа зору, да се дома врне;
па се срдит вајка, ко да му је жао,
што се тако глупо ноћас на пут дао,
кад му цело друштво, што с' њим небом трче,
задремало сада, па безбрижно хрче! —
Помрчина доле, помрчина горе,
хаљина се прна срозала у боре,
и завила земљу у то доба летно,
к'о да ју је творац под шубару метн'о,
па не види пута госпа милостивна,
без фењера свога — без месеца дивна.
Али — што је већа срамота и руга —
над и кад јој која безобразна друга,
што се тамо сама по ваздуху шири,
кроз дроњаве висе пакосно провири —

□. У Бечу је сад исложба паса. Али најопаснији су они, који нису изложени.

○. Сад је Бизмарк наредио да Французи не могу долазити у Немачку без пасоша. Тако нека све државе удесе једна према другој, — па ето да буде европски мир осигуран.

⊖. Но некима и некима могао би се и дати пасош, — то би још већма осигурало европски мир.

З а ш т о ?

— За што се барон Николић на ускре уплашио, кад је видео „Чика Стеву“ да је дошао да му честита — и довео за собом, колико је год могао, омладинчића?

— За то, јер је мислио да ће „Чика Степа“ овако почети орацију: *Longus est ordo post me venientium idemque retentium.*

— Па је ли заиста тако почео орацију.

— Заиста је тако почео орацију, ал кад је дошао до речи „idem“, — барон му не даде даље, већ рече: идите, молим вас јер иначе идем ја — или ће отићи сав мој годишњи приход у јадову јаму, која се не може заситити.

провири, па стане и намигне мало, као да је земљи до ње нешто стало! Да, баш јој је стало до оваке рође! Ал' кад земљи једном већ до густа дође, па с истока викне онога што светли, — да видимо онда где би носић метли пред тим часним лицем, ви кокетна дамо? Оклопите уши и ћутите само!

Мрак је као тесто — што 'но наши кажу —, ту памети треба, очи не помажу.

Сво је село мирно, све спава ил' дрема већ ни бесне вашње на улици нема, само што се Јоја, с воштани му гњати; уз тарабу тамо поводи и клати: па све нешто гунђа, но вешто се држи, а да мање пази, био би и бржи, ал' стопу за стоном ипак све је ближе — и ево га већем и до куће стиже.

На једанпут стаде, трже се и прену, па у име Бога опег даље крену; ал' к'о да му опет нешто на ум паде, те се опет врати, па и опет стаде — осврће се, звера и у кућу блене:

„Е, гледај ти јак'о шта то би од мене?!

Какве ли су, Боже, маштаније ово?

Све је тако старо, а све тако ново! . . .

Је л' то моја кућа? . . . Гле, девета чуда! . . .

Јест, моја је . . . моја — али нема дуда! . . .

Славопој „магарчевом брду“.

[Разуме се оном код Сремских Карловаца.]

И сам се грозим од ове теме,
Ма што ћу браћо, такво је време,
Што снили нисмо, (на нашу беду)
Сад је на реду.

Кад оно наста клизава мета,
Кад наста нота мајчиних тета,
Нотабил'тета. Поста им кнеже,
„Мартинов“ бреже.

Пужаху с тако месеце многе,
Душа им сушта, ишле им ноге.
Магарчев бреже теби су стигли,
Дотле се „дигли“.

Дотле се „дигли“ . . . Гле како јуре,
Под твојом сенком повизно журе,
Да коју срамну и ниску рекну,
Да подло клекну.

Ал' славни бреже; другога диче.
Она се слава тебе не тиче;
Другом се пева; другога каде,
Оне параде.

Ја нећу тамо, ја певам теби
Магарчев бреже, а што и не би,
Ти један данас стојиш на вису,
Други већ нису.

Па сад да ту човек не би што год рек'о:
док ја стигох дома — дуд ми ноге стек'!
Умакла ми негде олупина стара,
па сад ми се смеје, ил' ме оговара . . .
Ех, та ваљда није? Где би то још било?! . . .
О, прими ме, Боже, под моћно ти крило!
Избави ме, Спасе, од напасти сваке,
јер ја ил' сам пијан, ил' су чини каке! . . .
Ал' не, добро видим . . . баш је иста кроја . . .
јест, иста је кућа — али није моја!
Та можда се варам, гоино му тане,
би ће она друга, тамо с оне стране . . .“

Прекрсти се, оде и преко се нађе
у томе и месец од некуд изађе.
Но баш кад је Јоја жељном циљу стиг'о,
баш се чича Гаја из постеље диг'о,
да обиђе марву и кућу прегледи,
да му какав браца што год не привреди,
јер хоће то, знате, кад се где острви.
(Ча-Гаја је јојин непријатељ први.
Некада су били душа у два тела,
две једнаке мисли, два једнака дела:
ал' им пукл: тиква узајамних веза,
кад су оно лане избирали кнеза.)

(Свршиће се.)

WWW.UNILIB.RS.
УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Та и ми људи судити смемо,
Ал шта нам вреди — не разумемо,
Без твога мозга, колико нас траје,
Ту памет стаје.

Ти с' једин данас, који судит' уме,
Једин кој' ону славу разуме,
И ти тој слави, (а то те диже)
Стојиш најближе.

— — — — —
Ево ти певах колко сам мог'о,
Мамузат' не знам Пегазу много,
Пегаз је коњиц, ког може рахат,
Тек песник јахат.

По пољу Муза не знам да касам;
У овој песми признајем да сам,
Уместо „Пегу“ високо нагн'о
— Магарца ђагн'о. +

У ш т и п ц и.

Каже се: калуђери нису економични. Врага!
На Германовој прослави, довели су најмање стотину
својих — виршафтерки.

Штросмајерова прослава забрањена је, што су
онда биле богиње. — Но и на Германовој прослави
биле су „Богиње“ и то калуђерске, па ју је баш то
„достојно“ увеличало.

Кад је Штросмајерова прослава била забрањена
због богиња, Германову прославу нису требали одр-
жати због — бога.

Герман је био 40 година калуђер, па га слави-
ли 2 дана. Но боље да је био ма два дана човек,
дуже би га славили и од 40 година.

Шта вели еванђеље о Германовој прослави? —
Много званих а мало „избраних“.

Међутим, као што читамо, дошло је на Герма-
нову прославу мање званих а више — доте-
раних.

Но и они дотерани треба да запамте ово: У очи
прославе, под Германовим прозорима изгореле су
много бакље, али се у исто време тамо и угасио
много леп глас.

А српска пословица каже: „Боље је добар глас,
нег некакав — „пас“.

Дијоген је запалио фењер те ишао тражити ва-
љана човека. У Карловцима су запалили стотину фа-
кљи, те ишли према двору. Били су исте среће као
Дијоген; — нису нашли.

Хајрих IV. оде у Каносу на поклоненије. Имао

је и где. Ал Васа Ђурђевић тужан, оде на поклоне-
није на „магареће брдо“.

Васа Ђурђевић рече о себи, да му је сваки а том
Србин. Заиста штета што је код њега Србин само
оно, што не можеш видети, и што не можеш из њега
истерати, да га свог скуваш у каквој реторти.

За време прославе * на жалост не дође Герману
у госте његова савест, али му срећом дође у госте
кашаљ, управо пљуцкање.

Кад је свршио Милан „грозни“ говор, Герман
пљуну; кад Герман рече: „сви ви који сте се ту са-
купили“, он опет пљуну.

А и зашто не би пљубао за време прославе он,
кад други нису.

Један трбушаст калуђер који је то приметио,
рече: „Оно непрестано Германово:“ „пи, пи...“
значи да пијемо.

Но сад да чујете шта рече и један вегетарија-
нац. Кад виде где кољу по Карловцима свиње и во-
лове он само уздану и рече: „Ја не знам шта су
ови волови и свињи криви, што је Герман пре 40
година постао калуђер.

А шта би било наопако, кад би се увек поклати
они, који су криви! +

„Одер вас“?!!

На фотељи министарској
седи моћан, силан муж;
под његовом *мудром* владом
жури срећа као — пуж,
а „моћнога“, често чујеш,
на све стране громки глас:
„О народе! све за тебе!
а никако *зарад нас*!...“

„Одер вас“?!! . . . „Одер вас“!!!

Лагао је, варао је,
док му лажи дође рок;
из среће је у несрећу,
само један мали скок.
А он ено „с' оне стране“,
сад вапије у сав глас:
„ама људи! . . . Ама браћо! . . .
То је био само „*шпас*“!

„Одер вас“!! . . . „Одер вас“!!! . . .

Зора свиње; а брат Моја,
у биртији седи још;
попио је и појео
већ и задњи бушен грош,
па сад хоће *милој* кући,

гди га чека среће крас,
и женице премиле му
умиљати славуј-глас!

„Одер вас“!! „Одер вас“!!!

У нашега попа Ђуре,
црвен појас, — црвен нос,
да „свајаченик“ срећом — није,
већ би давно иш'о бос,
јер што стече, све — дарова,
на — — црквени, на украс!
ради Бога, ради вере,
ради „стада“ ради нас! . . .

„Одер вас“!! . . . „Одер вас“!!!

„Само да се једном почне,
тај крвави, тешки бој!
да потерам душманина,
док смртни га нађе зној!!
да појурим дивљу чорду,
да починим ур — ужас!
да узвикнем: слобода је!!
замном браћо! . . . Ја сам спас“!!

„Одер вас“!! . . . „Одер вас“!!!

Фалио је Цига коња,
дизао у звезде чак:
„Кад узјакаш, господине!
иде само тика — так!
а стегнеш ли колена му,
о његови вити пас,
ех, одлети у облаке
у најбржи дивљи кас“!

„Одер вас“!! . . . „Одер вас“!!!

„Ох љубим вас, госпођице!
та љубим вас као — луд!
кад вас видим, ватра жива,
изгоре ми меку груд! —
Живити ми без вас није;
ви сте за ме рајски крас!
Убићу, се верујте ми,
убићу се, ради вас! . . .

„Одер вас“!! . . . „Одер вас“!!!

Ал' је лепа фрајла Фема!
па богата „зјело“ још!
а на руво ви'те не да,
баш ни један шупаљ грош,
нити воле апотеку,
нити моде слуша глас,
не стеже се, јер не трпи,
да јој мидер гњави стас!

„Одер вас“!! . . . „Одер вас“!!!

20. маја 1888.

Др. Казбулбуц.

Комисија ради филоксере.

Не знам да ли је свугда као код Срба Вршчана обичај, да се чак и у томе натичу, ко ће пре сарме од виновог лишћа да једе. Познато је, да је прошла зима много лозу сатрла па боме и виновог лишћа је ретко било у овоме месту. Два суседа Србина, да свој гурманлук утоле, договоре се да пођу у брдо те да наберу виновог лишћа ма из чијег винограда. Што смисле то и учине, другог дана поране, упуте се испод куле и збиља наиђу у једном винограду левог лишћа за сарму; те брзо поберу колико им требало; кад су већ готови били, упуте се кући:

Но кад баш хтедоше из винограда изићи, задржи их њемац газда од истог винограда са речима: Но сад сам ти уфатила, да крадиш код моје финоград, сад ми платиш штета шта газила финоград.

Кад Срби видеше да су насели, брзо се један сети како ће Швабу насадити, те му рече: нисмо ми стали да крадемо виновог лишћа, већ ако си рад да знаш шта је у ствари а ти знај да смо ми изаслати од власти као комисија да видимо где има „филоксере“ и да предложимо којим поседницима винограда да се збрише порција. Кад је Шваба чуо шта овај рече, поче да се извињава што их је сумнично; па ће рећи; Споте, ја имам још два винограда, на „лутош“, дођиш сутра на моја кућа ја фатим моја кон и идиме у моји труга финоград; ја носим фина и шунки да правим „kleine Unterhaltung“. Разуме се да су Срби на ову понуду пристали само да се ослободе беде. Но шваба, и данас чека комисију да му дође.

Асав.

Сугласност осећаја.

Код велики силни
млади удварача,
пошла фрајла Фемка,
за старог „мењача.“

Чудио се свако,
оваковој људи:
Зар за грка старог,
код толиких људи!

Е, ал' госпа млада,
има срце благо;
што јој занат мужу,
и њојзи је драго.

Па док стари чика,
мења разне новце,
па остриже сваког,
као пастир овце;

Дотле лепа Фемка,
исти занат води,
то јој срцу меком,
врло, врло годи!

А шта она мења? . . .
ваљда накит, руво? . . .
Данас бисер чисти,
сутра злато суво?!

И једно, и друго,
и још нешто *треће!* . . .
„Намењала“ ј' до сад,
пуне, пуне вреће!!

Што *задужи* старац,
кад коме преплати,
то му верна жена,
троструко *наплати!*

Др. Казбулбуц.

Мали „певчика.“

Госпођа Н. повела је ономад први пут свога малог синчића у цркву, да и он види, како је код — Богице... Малиша је био увек добре воље, и певукао, куда се год макнуо. — Неки веле, да се у његовом грленцету опажа још сада она златна жица, из које се доцније испредају — славни тенори; али за сада су песмице његове веома једноставне и тешко да и зна шта више од његове једине: „и *ото, и цело, све нам здаво, весело, весело!*“!!

Служба се Божија служила; учитељ иза певнице баш довршио: Херувик: *ђаци, мали и велики поју у славу Божију, а наш Малиша разрогаченим очима гледа то десно, то лево. — Не обично му, није овако шта никада видео, па кад се мало окуражи, таман да се прочита „вјерују“, а тек се зачу сиђушан, али јасан глас: „и *ото, и цело, све нам здаво, весело! весело!*“!! . . .*

Бадава је мати, а и остали побожни свет малишу ућуткивао, не да се овај бунити, него све јачим гласом „воније“: „и *ото, и цело!*“ Морадоше малог пјевчику на руке узети, па с' њиме — на поље. Овде му мати поче читати горонадну молитвицу: како се у цркви не сме певати, и пр. на које мала мудрица само одговори: „а *сто они друдџи певаду, тад ја не смем!*“ За цело је ова не-црквена песмица, Богу више годила, јер из чисте, невице душе, подиже се до његовог престола, — него многа и многа „пјесан“, која долази из зловних, не побожних груди каквога не-човека!

Право и каже!

Две мале Бошњакуше купале се о васкресу са јајима. „Гоја“ разбије „Смиљи“ два јајцета, па кад дођоше и на треће, а „Смиљи“ дође на жао, да и ово изгуби, па стаде руком врдати, те тамо, те амо.

„Ма што врдаш тол'ко, бона?“ упитаће ју „Гоја;“ — „жао ми је,“ — вели мала „Смиља,“ — „да ћеш ми и ово разбити!“ — „А што ћеш га бона жалити,“ — одговори јој филозофски још мања „Гоја“, — „а *што ћеш га жалити, нијеси га вала ти ни снџела.*“

То чуо, слатко се насмијао, на младо, сретно доба детињства помислио, на дубоко уздануо и ово одма прибиљежио, стари

Др. Казбулбуц

Циганин-надничар.

Најмио један газда циганина у надницу. Пре него што ће почети радњу, седну да вруштукују. Кад су вру-

штуковали, рећи ће цига газди: *Ћваш шта, гажда, ајде да ома и ручамо, кад смо већ при јелу, да не прекидамо поса на подне. Газда пристане на циганов предлог, па одма за вруштуком и ручају. Кад су били готови с ручком, рећи ће опет цига: Море газда жнаш шта, ајде ома и да вечерамо, кад већ није друкчије, па да онда без прекидања лепо цео дан радимо. Газда пристане и на то, те уједно и вечерају. После вечере ће рећи цига: Ћваш шта, гажда, после вечере није ни мој деда радио, а богме ни његов унук неће; сад треба одпочинути, да се вруштук, ручак и вечера свари. Газда помисли у себи: а чекај малко, циге, вртнућу ја теби то. Најми он цигу и сутра у надницу. Кад је било време вруштуку а газда се чини и невешт, већ ћути па ради. Цига гледа, како комшије на њиви сели па вруштукују, и он је огладио, јео би, те ће рећи газди: Море газда, зар се неће вруштуковати? видиш комшије седу па вруштукују. Газда ће на то рећи: хајд ћути па ради, ди би ми сад прекидали рад! видиш како смо се лепо упутили, штета би била прекидати га. Него на подне ћемо и вруштуковати и ручати. Цига шта ће, помисли како је јуче по његовој вољи било, нека сад буде по газдиној; ћути па ради. Газда пак кришом стрпао комадешку леба у џеп, па из џепа одкрјава залогај по залогај, да цига не види, па вруштукује. Кад би подне, комшије поседаше да ручају, а газда се опет чини невешт. Цига док је ћутао, ћутао, ал празан стомак га натера да говори, те ће рећи: Море газда, шта мислиш, зар се неће ручати? видиш комшије све ручају. Газда ће на то циги: Море прођ' се ручка! ди би ми прекинули наш поса, видиш како смо се лепо упутили; штета би било прекидати га. Него кад буде време вечери, онда ћемо и вруштуковати и ручати и вечерати, па да видиш како ће сладко бити. Цига на то шта ће, опет помисли: како је јуче било по његовој вољи, ајд' нека данас буде по газдиној, а газда крадом из џепа залогај по залогај ломи па руча. Кад је већ почело сунце да малаксава, цига не може да дочека да сунце седне већ час по час руком замаује на сунце, не би л' што пре село. Газда то примети, па стане руком на сунце замахивати, као бајаги да га задржава, да не седне скоро. Кад то цига опазе, рећи ће: јес чуо газда немој то сунце да залуђујеш, ја му машем руком доле, а ти горе, кога сад да слуша? него га се окани, јер неће знати кога сад да слуша од нас двоје, па ће остати на једном месту — нити ће сунце заћи, нит' ћу ја вечерасти.*

Нова сна.

Радовала се баба Перса, добила нову снају, вели, бар ће је мало изменути, јер је стара душа па треба одмора. С нестрпељивошћу све чека, не би л' се сетила сна јој да место ње оде по воду, јер јој је та радња била већ додијала. Ал бадава, сна ни у фрштец. Потужи се она своме ча Мији, а овај јој саветује да се они договоре: сутра ћеш ти узети котлове а ја ти нећу дати да идеш ти по воду, већ ћемо се ми посвађати ко од нас двоје да иде, то ће сна увидити да та радња пре приличи њој, као млађој, и ти ћеш бити лишена. Сутра дан ларма, свађају се старац и баба ко од њи двоје да иде по воду; котлови све звече што се отимају; чује то сна, па ће се и она умешати:

„Шта се бога вам сваћате ко да иде, то је најлакше, те-
рајте ред : један дан једно, а други дан друго, — на мирна
бачка.“

Цига.

У једном пријатељском друштву, де су била између
више пријатеља и два непријатеља: г. Бркић и г. Брадић,
почело се наздрављати. Кад је Бркић своју женијалну
наздравицу почео наиће на Брадића неко полугласно
зевање. Бркић то узме као увреду, остави своју већ по-
дигнуту чашу, па дошав пред Брадића, тури руке у шпа-
гове и повика му дрским гласом: Господине, како ви
смете зевати баш онда кад ја наздрављам!?
— Брадић тако исто тури руке у шпагове и истим гла-
свм продере се на Бркића: Господине, а како ви
смете наздрављати баш онда кад ја зевам!?

Кад су безобразног Симу бацили преко басемака
доле, он рече: „баш добро, и тако сам хтео да се сиђем!“

Донео кројач господину професору чакшире, што их
је овај наручио у њега. Чакшире беху тако узане, да их
је једва могао сиромак професор навући. За то их хтеде
кројачу натраг да врати. Кројач се унео из петиних жи-
ла да докаже да је то сад така мода, и да изображен
човек треба да иде за модом. „Та добро“ одговори
професор „ја бих можда и ишао за модом, ал ево видите
да у овим чакширама не могу ни да коракнем, а камоли
да идем.“

Има свему лека.

Један судац узме једне кочије и да се у једну го-
стионицу одвести. Тамо дошавши запита кочијаша шта му
је заслуга, овај одговори 1 ф. 20 новч. Можете ли се ви
заклети да имате право за овај подвоз толико искати?
— „Могу“ одговори овај. Е добро, одговори судија — ја
сам судска личност, ја ћу вас под заклетву узети; извади
законик из џепа и прочита му заклетву, на које се ко-
чијаш закуне — на то извади судија 20 новч. са речма:
ево, а оно друго моја је заслуга за заклетву.

КЊИЖАРНИЦУ Л. БРАШОВАНА У ВРШЦУ
позивамо да свој трогодишњи рачун изравна,
јер ћемо бити принуђени да је суду тужимо, ако
у најкраћем времену не одговори својој ду-
жности.

Уједно забрањујемо истој књижари да сме
скупљати предплату на листове наше, јер смо
због њене неуредности имали многе неприлике
са г. г. предплатницима, који су њојзи платили
а она нам за то ни јавила није, а камо ли да
нам је примљени новац послала.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДАЊЕ.

Пост. лађа
од 22. марта

1888. до
даље наредбе.

- Из **НОВОГ САДА** у **СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ**: сваки
дан у 5 и по сахати после подне.
Из **НОВОГ САДА** у **ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ**: изузи-
мајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.
Из **НОВОГ САДА** у **ЗЕМУН-БЕОГРАД**: сваки дан
у 5 и по сахата по подне.
Из **НОВОГ САДА** у **ОРШАВУ-ГАЛАЦ**: средом,
петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
Из **НОВОГ САДА** у **БУДИМПЕШТУ** сваки дан у
10 и по сахата пре подне.

У **НОВОМ САДУ**, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости
у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса.
Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним
бојама (које су као год и масне) а и без боје, који па-
тосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код сто-
варишта

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

6—6

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.
Стовариште у Н. Саду код Ј. Стефановића.

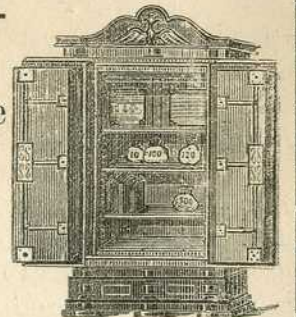

КАСЕ

по најновијој амери-
канској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступа-
ју ни једној до сада познатој фабрици а у
цени су знатно јефтиније. — Наручбине
прима и одправља госп. Борђе Миличевић,
трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се
могу мустре видити и цене сазнати.

3—18